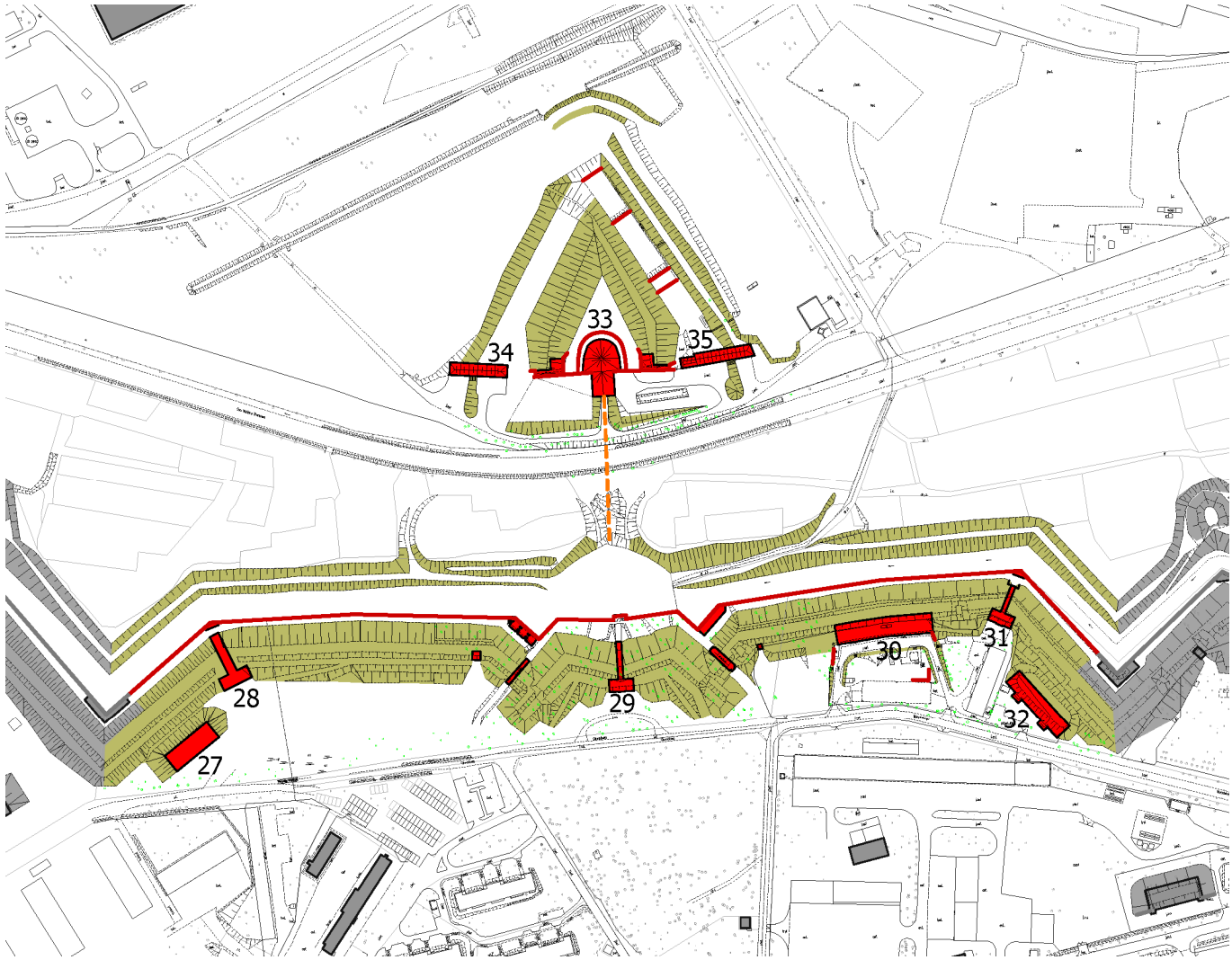

L.P. IV		KARTA GMINNEJ EWIDENCJI ZABYTKU			
1. OBIEKT FRONT ŚWIĘTEGO JERZEGO Z LUNETĄ SOWIŃSKIEGO				5. MIEJSCOWOŚĆ NOWY DWÓR MAZOWIECKI (TWIERDZA MODLIN)	
2. DATA POWSTANIA po 1831		3. AUTOR _____	4. MATERIAŁ _____	6. KOD POCZTOWY 05-100	7. NR EW. DZIAŁKI _____
16. FOTOGRAFIE 				8. GMINA NOWY DWÓR MAZOWIECKI	
				9. POWIAT NOWODWORSKI	
				10. WOJEWÓDZTWO MAZOWIECKIE	
				11. OBECNA FUNKCJA _____	
				12. WŁASNOŚĆ _____	
				13. LOKALIZACJA ARCHEOLOGICZNA Nr obszaru AZP _____ Nr stanowiska na obszarze AZP _____	
				14. INFORMACJE O OCHRONIE Nr i data wpisu do rejestru zabytków 1062/69, 19.04.1957 Zapis w planie zagospodarowania przestrzennego _____	
				15. RODZAJE ZAGROŻEŃ Brak pielęgnacji.	

Część zewnętrznego obwodu obronnego wzniesiona po 1831 r. w postaci frontu poligonalnego, łączącego Koronę Środkową i Koronę Modlińską. Zmodernizowana w latach 60. XIX w. przez wykonanie na wale stanowisk artylerii z poprzecznicami, wbudowanie w jego wewnętrzną część schronów i zastąpienie przerw w wale poternami. Ok. 1900 r. wzmocniono betonem prochownie.

Pozycję główną tworzy ziemny wał forteczny, złożony z dwóch kurtyn o narysie silnie spłaszczonych lunet, połączonych pośrodku wyższym nadszańcem na planie biretu, zachodzącym barkami za kurtyny, oraz biegnąca u podnóża wału droga straży z murem Carnota, przed którym znajduje się fosa. Na koronie wału znajduje się przedpiersie z poprzecznicami, ławy działowe i droga wałowa, połączona pochylniami z poziomem dziedzińca. Wzdłuż barków nadszańca prowadzą przejazdy do bram w murze Carnota przez wykonane pod wałem poterny (dostawione do wcześniejszych murów z otworem bramnym i strzelnicami karabinowymi, które pierwotnie zamykały przerwy między wałami kurtyn i nadszańca). W bocznych załamaniach kurtyn i w osi nadszańca umieszczono wartownie z poternami, prowadzącymi na drogę straży, w wewnętrzną część wału prawej kurtyny wbudowano schron koszarowy, a obu kurtyn w pobliżu nadszańca - po jednym małym schronie, mogącym pełnić rolę podręcznego magazynu amunicyjnego i schronu pogotowia. Wzdłuż bocznych odcinków obu kurtyn usytuowano prochownie, których nasypy łączą się z wałem.

W linii muru Carnota umieszczono dwa skazamatowane naroża przed wylotami potern w kurtynach, a w odcinkach kurtyn dochodzących do nadszańca dwie działobitnie flankujące fosę przed kaponierą, dostawioną do muru w osi nadszańca. Kaponiera przeznaczona do flankowania fosy przed kurtynami, pierwotnie dwukondygnacyjna, od wewnętrznej strony muru Carnota miała dostawioną w osi pochylnię prowadzącą na górny poziom i boczne skrzydła połączone murem z furta i strzelnicami ze stokiem wału. W murze Carnota na wprost potern umieszczono przejazdy bramne, które wraz z poternami nosiły nazwy: zachodnia – Północna, wschodnia – Szulca. Wychodzące z nich drogi przecinały fosę, łączyły za pomocą pochylni z biegnącą wzdłuż fosy drogą ukrytą i wychodziły przez przepieki w stoku bojowym na przedpole.

Kaponiera i prawa działobitnia flankująca zostały rozebrane, oba skazamatowane, naroża częściowo zniszczone.

Na osi frontu, na zewnątrz stoku bojowego znajduje się **Luneta Sowińskiego** – detaszowane dzieło na planie pięcioboku o charakterze proto-fortu reditowego. W części szyjowej dzieła umieszczono reditę – rodzaj dużej, murowanej działobitni na planie grzybka, pełniącej rolę śródszańca (miejsca ostatecznej obrony po utracie reszty dzieła), koszar i magazynu oraz kaponiery broniącej fosy szyjowej i proto-tradytora ostrzeliwującego przedpole całego frontu. Do dolnej kondygnacji dochodziła długa poterna z wlotem w przeciwstoku głównej fosy, na odcinku przyległym do kaponiery pełniącą rolę kaponiery grodzowej i mostu do bramy w górnej kondygnacji, z dziedzińcem lunety łączyły reditę dwie furty i mostki przerzucone nad oskarpowaną fosą wewnętrzną. Dziedziniec otacza wał ziemny ze stanowiskami ogniowymi na koronie, z drogą straży łączyła go poterna przechodząca pod wałem w osi lunety i dwie galerie strzeleckie w skarpach od strony szyi, z wartowniami przy wlotach. U podnóża wału biegł mur Carnota, za którym znajdowała się fosa, biegnąca wzdłuż jej krawędzi droga ukryta z placami broni i osłaniający ją stok bojowy. Na przedłużeniu muru szyjowego, łączącego reditę z oskarowaniem wału i zamykającego drogę straży, zbudowano dostawione do muru Carnota dwie flankujące fosę kaponiery, których ostatni segment umieszczony na wyższym poziomie wchodził na plac broni i służył do flankowania drogi ukrytej. Na placu broni w osi lunety umieszczono działobitnię czołową na planie półksiężyca, która posiadała fosę od strony czoła bronią z półkaponier, dziedzińczyk od strony fosy lunety zamknięty bramami i system minerski dostępny od strony fosy, wejścia do dwóch kolejnych chodników minerskich znajdowały się w połowie długości fosy.

Fosa lunety została przekształcona w strzelnicę. Rozebrano działobitnię czołową i mur Carnota, zachowana lecz niedostępna jest większość chodników minerskich.